

[Bilgrav-Nielsen.]

på, hvilke visioner vi måtte have om det ene og det andet projekt. Jeg tror faktisk, at skal vi forsøge at skabe os et bedre internationalt ry, så er det nok alligevel sådan, at hvis vi er i tvivl, om dette her er noget, vi kan klare rent økonomisk, så bør vi sige nej.

Man siger så: hvis vi ikke nu vedtager denne overenskomst, som den foreligger, så betyder det, at vi taber det hele på gulvet; mange års arbejde er spildt, og det hele ser så meget sort ud. Jeg tror, det er en meget stærk overfortolkning af, hvad der vil ske. Jeg har brugt de sidste par dage til at gennemlæse den svenske diskussion om disse projekter, og jeg finder ikke nogetsteds holdepunkt for, at man ikke skulle kunne fortsætte en diskussion, selv om vi siger nej til disse mange projekter på én gang.

Jeg har lagt mærke til, at den tidligere trafikminister her i landet, hr. Kampmann, mener, at der aldeles ikke kan blive tale om at forhandle om en HH-tunnel, hvis vi siger nej til Øresundsaftalerne. Jeg tror, hr. Kampmann tager fejl. Jeg tror virkelig, der er en mulighed. Når man ser, hvordan man har behandlet forslagene i Sverige, så er det tydeligt, at f. eks. centerpartiet oprindelig var indstillet på, at det, man ville acceptere, var, at man gik i gang med anlæg af tunnelen mellem Helsingør og Hålsingborg. Hvis man går videre i de svenske forhandlinger, ser man, at folkepartiet, der er positivt over for hele aftalen, klart understreger, at der ikke må blive tale om, at HH-forbindelsen færdiggøres på et senere tidspunkt end KM-forbindelsen. De understreger altså meget kraftigt, at det er væsentligt med denne forbindelse, og det går igen i hele den debat, der var i Sverige, at man har et stort ønske om, at HH-forbindelsen bliver en realitet. Argumenterne kan vi jo gætte os til; det er ligetil, at det er argumenter om, at man ønsker at opprioritere den kollektive trafik på bekostning af den individuelle, og det har noget at gøre med de svenske betænkkeligheder ved indflydelsen på miljøet i Malmöområdet, hvis man skal have både et kæmpe-mæssigt lufthavnsområde på Saltholm og en fast broforbindelse for biltrafik mellem Malmö og København.

Påstanden om, at alt er tabt, hvis ikke vi tager det hele, tror jeg ikke på. Jeg tror,

der vil være gehør for det synspunkt, at vi skal lade være med fortsat at pakke så meget sammen i én løsning, idet det bremser mulighederne for at komme i gang med nogen af projekterne, men i stedet for koncentrere os om det, som vi har økonomiske muligheder for at magte i den kommende tid, og så få en aftale i stand om det.

Når hr. Kampmann nu siger, at vi skal ikke på forhånd binde os, så er det jo, som jeg hører mine egne taler fra 1969 og senere op igennem tiden. Nu skal vi ikke binde os, siger hr. Kampmann. Tidligere hed det: nu skal vi skynde os at blive færdige, vi kender nu grundlaget så godt, at det drejer sig om at beslutte sig. Hr. Kampmann ønsker nu, at vi skal holde tingene lidt åbne, vi skal gå i udvalg, vi skal gøre tingene grundigt, vi skal analysere og vurdere, og det kan jeg da kun være enig i. Men man må jo spørge sig selv: hvad er nu årsagerne til, at hr. Kampmann er kommet til den nyvurdering af sin egen indstilling til tingene? Det kunne jo tyde på, at hr. Kampmann efterhånden må give os andre ret i, at dette tyder på at blive en uoverkommelig opgave for os at gå i gang med. Hvis det er meningen, ja, så er vi da åbne. Vi havde bare gerne set, at man allerede i marts havde accepteret den nyvurdering, som vi dengang foreslog, men kan vi komme i gang nu, så er det o.k.

Hr. Kampmann siger, at nu må det være slut med diskussioner om forslag, der har præg af at være — jeg tror, han kaldte det for lokale lappeskrædderløsninger. Han tænker nok her på synspunkter om, at andre lufthavne i Danmark kunne tage mere trafik, eller måske tænkte han på sit eget forslag i sin tid om at gennemføre et storlufthavnsbyggeri ved Hammel. Det kunne jo godt være det sidste, han har tænkt på. I så tilfælde er jeg meget enig i synspunktet.

I øvrigt er jeg enig med hr. Kampmann i, at nu må vi gå til det udvalgsarbejde og se, hvordan det kan udvikle sig, men der skal ikke være tvivl om, at på nær to i den radikale gruppe er vi indstillet på, at vi må stemme imod aftalen, som den er formuleret nu.

Med disse ord tror jeg jeg må slutte i denne omgang.

Juul-Madsen (KF):

Da vi sidst drøftede de efter min opfat-